

ปัจจัยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืน
ในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก กรณีศึกษา: เมืองพัทยา

FACTORS THAT PROMOTING MARINE ECOTOURISM
IN THE EASTERN ECONOMIC CORRIDOR (EEC)
A CASE STUDY OF PATTAYA

ปุณณรณณัฐ คีจริงตระกูล

Phunnarhunat Dichringtrakun

สาขาวิชาการบริหารจัดการองค์การ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก กรุงเทพมหานคร

Organization Management Program Faculty of Liberal Arts Krirk University Bangkok

Email: phunnarhunat28@gmail.com

Received: 2019-10-02

Revised: 2019-12-07

Accepted: 2019-12-16

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก โดยเลือกการท่องเที่ยวทางทะเลในเขตเมืองพัทยา เป็นพื้นที่ในการศึกษา ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่เมืองพัทยาในวันเสาร์-อาทิตย์ และสัปดาห์ต้นเดือน จำนวน 400 คน เพื่อสอบถามความเห็นเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย Independent sample t-test, One-Way ANOVA F-test และ Multiple Regression Analysis (MRA)

ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างทางเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้และจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวทางทะเลต่อปี มีค่าเฉลี่ยระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลทางการเพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ในขณะที่ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก

ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ประกอบด้วย 1) ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น ได้แก่ ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ โดยมีค่า $F = 2.718$ Sig. = 0.020 และค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.33 2) ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว ได้แก่ ปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยมีค่า $F = 7.274$ Sig. = 0.000 และค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.085 และ 3) ด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยมีค่า $F = 7.623$ Sig. = 0.000 และค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.88

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล พื้นที่ระบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก : เมืองพัทยา

ABSTRACT

This research aimed to study of tourism management factors that can promoting sustainable marine ecotourism in Pattaya city of the Eastern Economic Corridor (EEC). The researcher used a qualitative research model by using 400 questionnaires of both Thai and foreign tourists who come to visit Pattaya city on Saturday – Sunday and beginning of the month to collected opinions on sustainable marine ecotourism. The researcher used statistical analysis such as percentage, mean, Independent sample t-test, One-Way ANOVA F-test and Multiple Regression Analysis (MRA).

The results showed that the difference of Gender, age, education level, occupation, income and number of marine tourism trips have difference average level of sustainability of marine ecotourism which increasing benefits and reducing negative impacts to socially and economically, culture and environment at statistically significant of 0.05. While tourism management factors that promoting sustainable marine ecotourism in the Eastern Economic Corridor area at significant of 0.05 consist of 1) Social and economic aspects for the local community as an attractions factor with the $F = 2.718$ Sig. = 0.020 and the decision coefficient (R Square) is 0.33. 2) Cultural aspects for communities and tourists as and accessibility factor with the $F = 7.274$ Sig. = 0.000 and the decision coefficient (R Square) is 0.085 and 3) Environmental factors as an activities factor with the $F = 7.623$ Sig. = 0.000 and the decision coefficient (R Square) is 0.88.

Keywords: Marine Ecotourism, Eastern Economic Corridor (EEC); Pattaya City

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่ง (Holloway, 1983) และ (Davidson, 1995) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพียงชั่วคราวจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เพื่อทำกิจกรรมผ่อนคลายความเครียด และแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ ซึ่งเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ที่มีใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการจัดบริการและการอำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดความสุขสบายในการเดินทาง โดยในปัจจุบันการท่องเที่ยวภูมิภาคยุโรปยังคงเป็นภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวยังคงให้ความสนใจมากที่สุด ในขณะที่ภูมิภาคเอเชียกลับได้รับความนิยมมากขึ้นในทุก ๆ ปี และคาดการณ์ว่าการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 43 ล้านคน และในปี พ.ศ. 2563 จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวอยู่ประมาณ 1.4 พันล้านคน และมากกว่า 2 พันล้านคนในปี พ.ศ. 2573 ในขณะที่การท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศ CLMVT จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวประมาณ 187 ล้านคน เช่นกัน (UNWTO, 2014) สำหรับประเทศไทยในปี 2561 ที่ผ่านมา มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามากกว่า 76 ล้านคน คิดเป็นเงินหมุนเวียนใช้จ่ายในประเทศมูลค่ากว่า 1.876 ล้านล้านบาท (Ministry of Tourism and Sports, 2019) ซึ่งการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นการจัดการท่องเที่ยวที่เน้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เน้นการขายสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเน้นการขายแหล่งโบราณสถานตามกระแสหลักที่มุ่งเน้นแนวทางเศรษฐกิจเพียง

ทำให้แหล่งท่องเที่ยวทั้งเชิงธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและเชิงวัฒนธรรมเกิดความเสื่อมโทรมและส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน การท่องเที่ยวทางเลือกโดยให้เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนมากขึ้นในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มุ่งเน้นการเข้าไปศึกษาและดื่มด่ำกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อุดมสมบูรณ์สวยงามและดั้งเดิม (Ponna, 2009) ที่สำคัญชุมชนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาและจัดการแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นอย่างแท้จริง และผลตอบแทนยังคงอยู่ในชุมชน (Khanal and Babar, 2007)

ปัจจุบัน เมืองพัทยาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดในเขตพื้นที่ระยองเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกของไทย มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวกว่าปีละ 33 ล้านคน (Pattaya information center, 2019) เป็นเมืองแห่งสีสันและความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก ประกอบด้วยธรรมชาติ หาดทราย หมู่เกาะ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีกิจกรรมชายหาดที่สนุกสนานปลอดภัย กิจกรรมท่องเที่ยว ผจญภัยและกีฬาทางน้ำ ทางบกและทางอากาศ ตลอดจนการลิ้มลองรสชาติความอร่อยและสดของอาหารทะเลที่ถูกคัดและส่งตรงจากหมู่บ้านประมงพร้อมอาหารพื้นถิ่นที่สะอาดถูกสุขอนามัย อาหารนานาชาติที่หลากหลายมีคุณภาพ แต่การเข้ามาของผู้คนอย่างมากมายหลากหลายประเทศ ส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมของธรรมชาติทางทะเลและเกิดสิ่งปฏิกูลและการปนเปื้อนที่เป็นอันตรายต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้นอย่าง

มากมายในหลายปีที่ผ่านมา เมืองพัทยาได้พยายามที่จะทุ่มเทงบประมาณจำนวนมากในแต่ละปีเพื่อปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลอย่างต่อเนื่อง แต่ความเสื่อมโทรมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็ยังคงอยู่และจะค่อย ๆ รุนแรงขึ้นในทุก ๆ ปี ดังนั้น การศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลให้เกิดความยั่งยืน รวมถึงรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่คู่กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจได้ ก็จะช่วยให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลของไทยสามารถประสบผลสำเร็จและเกิดความยั่งยืนได้อย่างแท้จริงได้ ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลเพื่อให้เกิดความยั่งยืนและคงอยู่ จึงได้เกิดการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ระยอง เศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก โดยเลือกการท่องเที่ยวทางทะเลในเขตเมืองพัทยาเป็นพื้นที่ในการศึกษา

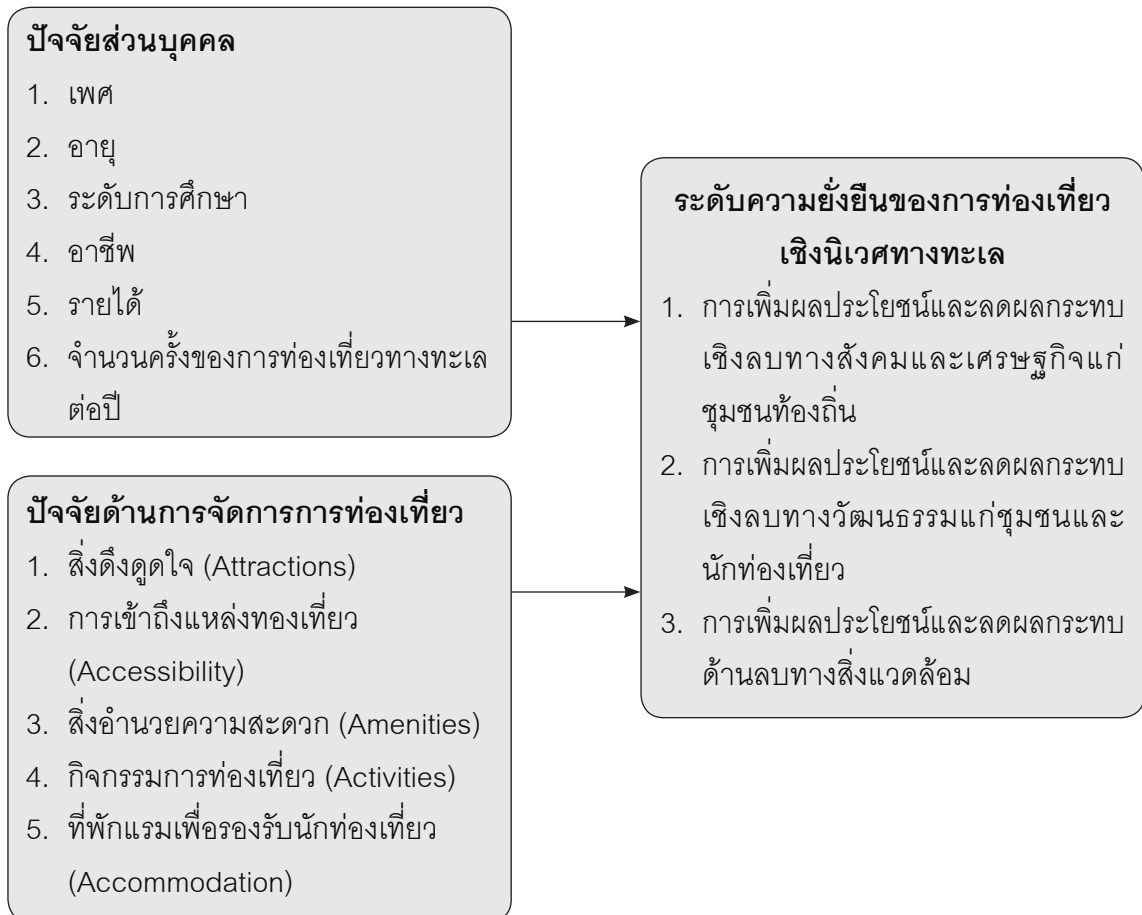
กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล แนวคิดด้านการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แนวคิดด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยว รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ตัวแปรและสรุปตัวแปรสำหรับกรอบแนวคิดการวิจัย ได้ดังนี้ ตัวแปรปัจจัยหรือตัวแปรต้น ที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และจำนวนครั้งของการท่องเที่ยวทางทะเลต่อปี ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยตัวแปรย่อย 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจ (Attractions) 2) การเข้าถึงการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) 3) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) 4) กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) และ 5) ที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation) ในขณะเดียวกันก็ได้ตัวแปรตามตัวชี้วัดระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรย่อย 3 ปัจจัย (Global Sustainable Tourism Council, 2015) ได้แก่ 1) การเพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบทางสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น 2) การเพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบทางวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว และ 3) การเพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบด้านลบทางสิ่งแวดล้อม โดยผู้วิจัยสามารถเขียนรูปแบบความสัมพันธ์ของกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่เมืองพัทยาในวันเสาร์-อาทิตย์ และสัปดาห์ต้นเดือน จำนวน 400 คน เพื่อสอบถามความเห็นเกี่ยวกับปัจจัย

ด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยาได้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย Independent sample t-test, One-Way ANOVA F-test และ Multiple Regression Analysis (MRA) ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัยเริ่มจากการศึกษาทบทวน

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบสอบถามพร้อมตรวจสอบคุณภาพโดยการทดสอบค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 5 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยใช้ผลการทดสอบค่า IOC ที่มากกว่า 0.60 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากการ Try out 30 ชุด ซึ่งข้อคำถามจะต้องมีค่ามากกว่า 0.70 ทุกข้อคำถามจึงจะผ่านเกณฑ์การพิจารณา แล้วจึงนำแบบสอบถามที่ได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเชิงปริมาณพื้นที่เก็บข้อมูลความคิดเห็นนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางท่องเที่ยวที่เมืองพัทยา จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาทำการสังเคราะห์เพื่อแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก ทำการลงรหัสข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ และทำการสรุปผลการวิจัย รวมถึงการ

จัดทำข้อเสนอแนะและจัดทำรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ในขั้นตอนสุดท้าย

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่เดินทางที่เดินทางท่องเที่ยวที่เมืองพัทยาสวนใหญ่ เป็นเพศชายร้อยละ 65.3 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 63.6 มีการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 80.2 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท เอกชนร้อยละ 72.5 เป็นผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 10,000 บาท ถึง 20,000 บาท และผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เดินทางเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเล 2-3 ครั้งต่อปี ร้อยละ 55.8

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านความแตกต่างทางเพศกับค่าเฉลี่ยความต่างของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา

เพศ	จำนวน	8jkgC]ujp	SD	t	P-value
ชาย	261	3.9898	0.58462	5.575*	0.000
หญิง	139	3.6043	0.69455		

*P-Value < 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานได้ค่า $t = 5.575$ หมายความว่า เพศมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา เท่ากับ 5.575 หน่วย ค่า $P\text{-value} = 0.000$ ซึ่งน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าสามารถปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หรือ สามารถยอมรับสมมติฐาน H_1 หมายความว่า นักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยมากกว่าเพศหญิง อยู่ 0.3855 หน่วย

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านปัจจัยส่วนบุคคลด้านต่าง ๆ กับค่าเฉลี่ยความต่างของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา

ปัจจัยส่วนบุคคล		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	21.423	4	5.356	14.344*	0.000
	ภายในกลุ่ม	147.486	395	0.373		
ระดับการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	10.731	4	2.683	6.699*	0.000
	ภายในกลุ่ม	158.178	395	0.400		
อาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	36.521	4	9.130	27.242*	0.000
	ภายในกลุ่ม	132.387	395	0.335		
รายได้	ระหว่างกลุ่ม	13.759	4	3.440	8.757*	0.000
	ภายในกลุ่ม	155.150	395	0.393		
จำนวนครั้งของการท่องเที่ยวทางทะเลต่อปี	ระหว่างกลุ่ม	15.140	4	3.785	9.723*	0.000
	ภายในกลุ่ม	153.768	395	0.389		

จากตารางที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

อายุนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของข้อมูลเป็น 14.344 เท่าของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ระดับการศึกษานักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของข้อมูลเป็น 6.699 เท่าของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

อาชีพนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของข้อมูลเป็น 27.242 เท่าของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

อายุนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของข้อมูลเป็น 8.757 เท่าของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

จำนวนครั้งของการท่องเที่ยวทางทะเลต่อปีต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของข้อมูลเป็น 9.723 เท่าของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นของปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
(ค่าคงที่)	B	Std. Error	Beta				
	2.851	0.342	-	8.338	0.000		
สิ่งดึงดูดใจ (Attractions)	0.187	0.099	0.133	1.897*	0.049	0.502	1.993
การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)	0.051	0.110	0.037	0.460	0.645	0.383	2.610
สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	-0.059	0.102	-0.045	-0.582	0.561	0.405	2.469
กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)	-0.071	0.102	-0.053	-0.695	0.487	0.430	2.326
ที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation)	0.153	0.092	0.117	1.659	0.098	0.495	2.021
R	0.183						
R Square	0.330						
Adjusted R Square	0.210						
F-ratio	2.718*	(0.020)					
Dependent Variable: ระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น							

*P-value < 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน มีค่า VIF ไม่เกิน 10 จึงไม่เกิดปัญหาการสหสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) ระหว่างตัวแปร ทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ได้เท่ากับ 2.718 หมายความว่า

ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มมีค่าเป็น 2.718 เท่าของค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม ค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าสามารถปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวอย่างน้อย 1

ปัจจัย สามารถพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.330 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวสามารถขจัดความผิดพลาดที่เกิดจากการพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นได้ร้อยละ 36.00 โดยปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) ดังนั้นจึงสามารถแสดงสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

จากสมการพยากรณ์ Unstandardized ในข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีค่า $t = 1.897$ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า หากไม่มีปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นอยู่ที่ระดับ 2.851 หน่วย แต่พอมีปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) มาสนับสนุนก็จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นสามารถที่จะประสบความสำเร็จและสามารถนำไปสู่ความยั่งยืนได้มากขึ้น

Unstandardized	$\hat{Y}_{\text{การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล}}$	=	$2.851 + 0.187X_1^* + e$
Standardized	$Z_{\hat{Y}_{\text{การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล}}}$	=	$0.133Z_{X1}$

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นของปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรม แก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
(ค่าคงที่)	B	Std. Error	Beta				
	1.891	0.330		5.725	0.000		
สิ่งดึงดูดใจ (Attractions)	0.142	0.095	0.102	1.492	0.137	0.502	1.993
การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)	0.213	0.107	0.155	1.994*	0.047	0.383	2.610
สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	-0.051	0.098	-0.039	-0.517	0.605	0.405	2.469
กิจกรรมการท่องเที่ยว 0.022 (Activities)	0.099	0.017	0.227	0.820	0.430	2.326	
ที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation)	0.133	0.089	0.102	1.485	0.138	0.495	2.021
R	0.291						
R Square	0.340						
Adjusted R Square	0.310						
F-ratio	7.274* (0.000)						
Dependent Variable: ระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว							

*P-value < 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน มีค่า VIF ไม่เกิน 10 จึงไม่เกิดปัญหาการสหสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) ระหว่างตัวแปร ทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ได้เท่ากับ 7.274 หมายความว่าค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มมีค่าเป็น 7.274 เท่าของค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม ค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าสามารถปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวอย่างน้อย 1 ปัจจัยสามารถพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ขณะที่ค่า

สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.291 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวสามารถจัดความผิดพลาดที่เกิดจากการพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยาด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวได้ร้อยละ 29.10 โดยปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ดังนั้นจึงสามารถแสดงสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

Unstandardized	$\hat{Y}$		=	$1.891 + 0.213X_2^* + e$
	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล			
Standardized	$Z_{\hat{Y}}$		=	$0.155Z_{x2}$
	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล			

จากสมการพหุคูณ Unstandardized ในข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรม แก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวที่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีค่า $t = 1.994$ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า หากไม่มีปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) จะทำให้การท่องเที่ยว

เชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับ 1.891 หน่วย แต่พอมีปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) มาสนับสนุน ก็จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวสามารถที่จะประสบความสำเร็จและสามารถนำไปสู่ความยั่งยืนได้มากขึ้น

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นของปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อม

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	Std. Error	Beta			Tolerance	VIF
(ค่าคงที่)	1.575	0.388		4.056	0.000		
สิ่งดึงดูดใจ (Attractions)	0.146	0.112	0.089	1.306	0.192	0.502	1.993
การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)	-0.029	0.125	-0.018	-0.227	0.820	0.383	2.610
สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	0.057	0.116	0.037	0.492	0.623	0.405	2.469
กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)	0.307	0.116	0.193	2.637*	0.009	0.430	2.326
ที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation)	0.063	0.105	0.041	0.605	0.546	0.495	2.021
R	0.297						
R Square	0.370						
Adjusted R Square	0.330						
F-ratio	7.623* (0.000)						
Dependent Variable: ระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อม							

*P-value < 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน มีค่า VIF ไม่เกิน 10 จึงไม่เกิดปัญหาการสหสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) ระหว่างตัวแปร ทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ได้เท่ากับ 7.623 หมายความว่าค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มมีค่าเป็น 7.623 เท่าของค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม ค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าสามารถปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวอย่างน้อย 1 ปัจจัย สามารถพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R Square) เท่ากับ 0.370 หมายความว่า ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวสามารถจัดความผิดพลาดที่เกิดจากการพยากรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมได้ร้อยละ 37.00 โดยปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ดังนั้นจึงสามารถแสดงสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

จากสมการพยากรณ์ Unstandardized ในข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีค่า $t = 1.897$ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า หากไม่มีปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ที่ระดับ 1.575 หน่วย แต่พอมีปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) มาสนับสนุน ก็จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมสามารถที่จะประสบความสำเร็จและสามารถนำไปสู่ความยั่งยืนได้มากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาในข้างต้น ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากเพศชายและเพศหญิงมักจะมี ความสนใจและมุมมองที่ต่างกันจึงทำให้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความยั่งยืนของการท่องเที่ยว

Unstandardized	$\hat{Y}$	=	1.575 + 0.307X ₄ [*] + e
	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล		
Standardized	Z _{$\hat{Y}$}	=	0.193Z _{X4}
	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล		

เชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันไป
สอดคล้องกับ (Yiamjannya,2012) ที่กล่าวว่า
เพศที่ต่างกันของนักท่องเที่ยวมีความแตกต่างกัน
ในพฤติกรรมมารับข่าวสารและวัตถุประสงค์
การมาท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ ดังนั้น ความเห็น
ด้านการท่องเที่ยวในเชิงนิเวศทางทะเลจึงมีความ
เป็นไปได้ที่จะแตกต่างกันด้วยในประเด็นของการ
สร้างคามยั่งยืน

2. อายุของนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ย
ของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันไป อาจเนื่อง
มาจากช่วงอายุที่ต่างกัน สะท้อนถึงวัยของผู้ให้
ข้อมูลที่มีความมีความคิด ประสบการณ์ ความ
สนใจ และความชอบต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ทางทะเลที่ไม่เหมือนกัน สอดคล้องกับ (McIntosh
& Goeldner,1990) ที่กล่าวว่า คนแต่ละวัยนั้น
มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน วัยรุ่น
ชอบท่องเที่ยวแบบโลดโผน ในขณะที่คนสูงอายุ
ชอบท่องเที่ยวแหล่งโบราณและธรรมชาติที่
สวยงาม ดังนั้น ความเห็นด้านการท่องเที่ยวที่จะ
นำไปสู่ความยั่งยืนทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและ
สิ่งแวดล้อม จึงมีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญในหลายมิติ ซึ่งปัจจัยที่กำหนดรูปแบบ
การท่องเที่ยวของคนแต่ละวัยก็จะแตกต่างกัน
ไปด้วยเช่นกัน

3. ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยว
ต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของ
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา
แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการศึกษาเป็นปัจจัย
หนึ่งที่ส่งผลต่อระดับความคิดของบุคคล โดย
ผู้บริโภครที่มีการศึกษาแต่ละระดับจะมีความ
ต้องการและความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

สอดคล้องกับ (Pond,1993) ที่กล่าวว่า การศึกษา
เป็นปัจจัยที่สำคัญสอดคล้องกับรายได้ของบุคคล
โดยส่วนใหญ่แล้วคนที่มีการศึกษาก็มักจะ
สามารถทำรายได้สูงกว่าคนที่การศึกษาน้อยกว่า
ถึงแม้จะไม่ใช่ว่าทุกคนเสมอไปก็ตาม รายได้มีผล
ต่อรูปแบบการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหรือ
อาจจะเรียกได้ว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวของ
นักท่องเที่ยวจะแตกต่างกันไปตามระดับรายได้
ดังนั้น ระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศ จึงมีความแตกต่างกันไปสอดคล้องกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

4. อาชีพของนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่า
เฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันไป
อาจเนื่องมาจากการประกอบอาชีพของบุคคล
ที่ต่างกันล้วนส่งผลต่อการเลือกเพื่อการวางแผน
หรือการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวต่างกัน ทำให้
บุคคลที่มีอาชีพต่างกันอาจจะมีโอกาสในการ
รับรู้ถึงความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทาง
ทะเลในเมืองพัทยาได้แตกต่างกัน สอดคล้องกับ
(Department of Local Administration,2011)
ที่กล่าวว่า ลักษณะของประชากรที่มีอาชีพต่างกัน
มีความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในหลายมิติ ซึ่งจะ
เป็นตัวกำหนดแนวทางและรูปแบบการท่องเที่ยว
ของบุคคลเหล่านั้น รวมไปถึงการให้ความสำคัญ
กับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่อาจจะแตกต่างกัน
ไปตามลักษณะของการประกอบอาชีพ

5. รายได้ของนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่า
เฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันไป
อาจเนื่องมาจากรายได้คือปัจจัยสำคัญที่ทำให้
เกิดการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว โดยผู้ที่มี

รายได้มากล้นมีอำนาจในการซื้อหรือบริการได้ง่ายและสะดวกสบายกว่าผู้ที่มีรายได้น้อยที่ต้องคอยจับจ่ายใช้สอยอย่างประหยัด ทำให้ผู้ที่มีรายได้ต่างกันมีโอกาสในการรับรู้ถึงความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยาได้แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ (Zhang, Song and Huang ,2009) ที่ได้ระบุถึงความสำคัญของการบริหารจัดการอุปสงค์การท่องเที่ยวต่อระบบเศรษฐกิจ ว่าเป็นปัจจัยหนึ่งในหลายปัจจัยที่เป็นลักษณะเฉพาะของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยจะเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับรายได้ของนักท่องเที่ยว ดังนั้นในการจัดการทั้งด้านอุปสงค์และอุปทานในห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว สิ่งที่สำคัญในการสร้างความสอดคล้อง และทำให้เกิดประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารที่ไหลเวียนในระบบได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้การจัดการการท่องเที่ยวนำไปสู่ความยั่งยืนในทุก ๆ มิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม

6. จำนวนครั้งของการท่องเที่ยวทางทะเลต่อปีต่างกันของนักท่องเที่ยวต่างกัน มีค่าเฉลี่ยของระดับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยา แตกต่างกันอย่างเนื่องมาจากการที่นักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์เดินทางท่องเที่ยวมากกว่าล้นได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของสถานที่ท่องเที่ยวได้มากกว่าผู้ที่เคยออกเดินทางท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก จึงทำให้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลในเมืองพัทยาแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ (UNWTO, 2014) ที่มองว่า จำนวนการเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละปีของนักท่องเที่ยวทั่วโลก เป็นตัวชี้วัดความต้องการ

การพักผ่อนและกิจกรรมสันทนาการในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการเยี่ยมชมธรรมชาติที่สวยงามทั้งทางบกและทางทะเลในทุกมุมโลก แต่ในหลายปีที่ผ่านมาพบว่า การเข้าไปสู่ธรรมชาติของคนจำนวนมากได้ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้นในทุก ๆ ปี ดังนั้น จำนวนครั้งของการเดินทางท่องเที่ยวไม่ว่าจะรูปแบบใด จึงเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการกลับเข้ามาธรรมชาติมากน้อยเพียงใดได้ด้วย จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศหลายครั้งต่อปี มักจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีความชอบส่วนบุคคลและตระหนักดีในเรื่องของการอนุรักษ์และมุ่งเน้นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้วย

7. ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่นที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) สอดคล้องกับ (Cooper and Boniface,1998) ที่กล่าวว่า แหล่งท่องเที่ยวควรมีสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้หรือมีลักษณะชวนใจ มีเสน่ห์เฉพาะตัว ซึ่งจะช่วยให้สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาสัมผัสและเยี่ยมชมได้ เช่นเดียวกับแนวคิดของ (Collier and Harraway ,1997) ที่กล่าวว่า สิ่งดึงดูดใจ สามารถเกิดจากสถานที่ (Site) หรือเหตุการณ์ (Event) โดยสถานที่อาจเกิดจากธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้น แต่เหตุการณ์ที่น่าประทับใจที่เกิดจากมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นนั้น จะช่วยดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามา

เยี่ยมชม ทำให้เกิดการใช้จ่ายหมุนเวียนเงินตราในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก ส่งผลทางเศรษฐกิจโดยตรงกับชุมชน

8. ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) สอดคล้องกับ (Collier and Harraway, 1997) ที่กล่าวว่า แหล่งท่องเที่ยวที่ดีจะต้องมีระบบขนส่ง (Transportation) ที่ดีและเพียงพอ โดยจะประกอบด้วยเส้นทาง ยานพาหนะ และผู้ประกอบการขนส่งเพื่อลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทาง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดวัฒนธรรมการเดินทางของทั้งชุมชนและนักท่องเที่ยวในพื้นที่ ถ้าการเดินทางเข้าออกสะดวกก็จะทำให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของทั้งชุมชนและนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับ (Dickman, 1996) ที่มองว่า แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งที่เหมาะสมและเพียงพอ เพราะจะเป็นตัวกำหนดวัฒนธรรม รูปแบบการดำเนินชีวิตและรูปแบบการท่องเที่ยวกับทุกคนในชุมชนและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา

9. ปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ด้านสิ่งแวดล้อมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) สอดคล้องกับ (Steven, 2008) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ

ซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นจะต้องเชื่อมโยงกับทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่และไม่ส่งผลกระทบต่อทางลบใด ๆ กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทุกประเภท เช่นเดียวกับ (Dickman, 1996) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวและกิจกรรมนันทนาการ เป็นการที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวทั้งในเชิงเพื่อความบันเทิงหรือเพื่อสังคม ซึ่งจะต้องมุ่งเน้นการคงไว้ซึ่งความดั้งเดิมของสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ รวมถึงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ อีกด้วย จะช่วยให้การท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่า มีปัจจัยด้านการจัดการการท่องเที่ยว 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) และปัจจัยด้านที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation) ที่ไม่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่เมืองพัทยาด้านใดเลย เพราะปัจจัยทั้งสองเป็นตัวชี้วัดความเจริญและการพัฒนาทางด้านวัตถุที่กระทบกับสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติโดยตรง ดังนั้นเมืองพัทยาจะต้องมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการพัฒนาความเจริญทั้งทางด้านวัตถุสิ่งปลูกสร้างไปพร้อม ๆ กับการรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ รวมถึงการสร้างทดแทนในกรณีที่ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการกระทบนั้นได้ เช่น การปลูกป่าหรือต้นไม้ทดแทน การทำแนวปะการังเทียม การปลูกป่าชายเลน เป็นต้น

2. จากผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่เมืองพัทยาที่เป็นผู้หญิง

มีน้อยกว่าเพศชายถึงสองเท่า ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลในเมืองพัทยา ส่วนใหญ่ดึงดูดและเหมาะสำหรับผู้ชายมากกว่า ผู้หญิง ดังนั้น เมืองพัทยาคควรที่จะมีการปรับปรุง และส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวทางทะเลให้มีความเหมาะสมสำหรับทุกเพศมากขึ้น เน้นการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่ทุกคนสามารถเข้าถึง ได้อย่างเท่าเทียม ไม่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความ รู้สึกว่าถูกแบ่งแยกหรือกีดกันการมีส่วนร่วม ด้วยรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรที่จะ ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทางทะเลอย่างยั่งยืนให้ครบทั้ง 3 จังหวัด ในเขต

พื้นที่ระยองตราสารัฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ประกอบด้วย ชลบุรี ระยองและฉะเชิงเทรา รวมถึงการใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพพร้อมกับ เชิงปริมาณเพื่อให้ได้ผลการวิจัยในหลายมิติ ทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ซึ่งจะช่วยให้ ผู้วิจัยสามารถที่จะได้ผลการวิจัยที่มีความถูกต้อง และเหมาะสมกับบริบทของในแต่ละพื้นที่มากที่สุด โดยเลือกศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นนักท่องเที่ยว ชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อให้เห็นแนวคิดของ คนสองกลุ่มต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ของไทยในปัจจุบัน และเพื่อให้ได้แนวทางการ ส่งเสริมที่มาจากคนหลายประเภท ซึ่งจะทำให้ ผลการวิจัยที่ได้มีความถูกต้องและครอบคลุม ในหลายมิติขึ้นได้

REFERENCES

- Boniface, B. & Cooper, C. (2005). *Worldwide destinations casebook - the geography of travel and tourism*. Burlington, MA: Elsevier.
- Collier, A. & Harraway, S. (1997). *Principles of Tourism*. Auckland: Longman.
- Davidson, J. E. (1995). *The suddenness of insight*. Cambridge, MA: The MIT Press.
- Department of Local Administration. (2011). *Tourism promotion standards*. Bangkok: Ministry of Interior.
- Dickman, S. (1996). *Tourism: An introductory text (2nd ed.)*. Melbourne: Hodder Education.
- Global Sustainable Tourism Council. (2015). *Global Criteria for Sustainable Tourism*. Retrieved from <http://www.smartfunchal.com/wp-content/uploads/2017/05/Luigi-Cabrini.pdf>
- Holloway, J. C. (1983). *The Business of Tourism*. Plymouth DC: Taylor & Francis.

- Khanal, B. R. and Babar, J. T. (2007). **Community-Based Ecotourism for Sustainable Tourism Development in the Mekhong Region**. Hanoi, Vietnam: CUTS Hanoi Resource Center.
- McIntosh, R. W., & Goeldner, C. R. (1990). **Tourism: Principles. Practices Philosophies**. 5th ed. New York: John Wiley & Son.
- Ministry of Tourism and Sports. (2019). **Statistics of foreign tourists visiting Thailand Monthly update**. Retrieved from https://www.mots.go.th/more_news.php?cid=529&file_name=index
- Pattaya information center. (2019). **Number of foreign tourists 2015-2016**. Retrieved from http://info.pattaya.go.th/_layouts/15/start.aspx#/DocLib5จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติปี%202558-2559.aspx
- Pond, K. L. (1993). **The Professional Guide: Dynamics of Tour Guiding**. New Jersey: Prentice-Hall.
- Ponna, P. (2009). **Community-Based Tourism Development in Sihanoukville**. Cambodia. Prince of Songkla University.
- Steven, S. (2008). **IMPACT: The Effects of Tourism on Culture and Environment in Asia and the Pacific: Alleviating Poverty and Protecting Cultural and Natural Heritage through Community-Based Ecotourism in Luang Namtha, Lao PDR**. Bangkok: UNESCO Bangkok.
- UNWTO (2014). **UNWTO Tourism Highlights Edition 2014**. Madrid: United Nations World Tourism Organisation.
- Yiamjannya, S. (2012). **Thai tourists consumer Behavior and Decision to Visit Saisutnaphadon Tamnak Palace Museum in the Suan Sunandha Palace and marketing mix factors influencing decision making**. Master's Degree Thesis, Suan Sunandha University.
- Zhang, X., Song, H. and Huang, G.Q. (2009). **Tourism Supply Chain Management A New Research Agenda**. *Tourism Management*, 30, 345-358.